

A Pécsi Ítéltábla dr. Jakab Józsefügyvéd által képviselt **felperes neve** felperesnek - dr. Ozsváth Ferencügyvéd által képviselt **alperes neve** alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2012. március 26. napján kelt 23.P.21.137/2011/12. számú ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja és az alperes tőkemarasztalásának összegét 3.276.694 (hárommillió-kettőszázhetvenhatezer-hatszázkilencvennégy) forintra, a 2008. augusztus 16. napjától járó késedelmi kamat tőkeösszegét 2.742.666 (kettőmillió-hétszáznegyvenkettőezer-hatszázhatvanhat) forintra felemeli. Ezt meghaladóan tekinti a keresetet elutasítottnak.

Mellőzi a felperes elsőfokú perköltségben marasztalását és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 159.355 (egyszázötvenkilencezer-háromszázötvenöt) forint elsőfokú perköltséget. A Magyar Állam által előlegezett elsőfokú eljárási illetéknek a felperest terhelő összegét 84.570 (nyolcvannégyezer-ötszázhetven) forintra, az alperest terhelő összegét pedig 197.330 (egyszázkilencvenhétezer-háromszázharminc) forintra szállítja le.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 69.595 (hatvankilencezer-ötszázkilencvenöt) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 233.250 (kettőszázharminchéromezer-kettőszázötven) forint, míg az alperest 77.750 (hetvenhétezer-hétszázötven) forint előlegezett másodfokú illetéket. Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ténymegállapításai szerint a felperes 2008. május 1-jén segédmotor kerékpárjával közlekedve idegenhibás közlekedési balesetet szenvedett. A balesetet okozónak az alperessel volt kötelező gépjármű felelősségbiztosítási szerződése. A baleset során a felperes bal térdkalácsa több helyen eltört és a térdízület keresztszalagja is szakadt. 2008. szeptember 20-án otthonában a jobb lába megcsúszott, a korábban sérült bal lába nem tudta megtartani, esése következtében a sérült lába ismét több helyen eltört, újabb műtétre szorult. A felperes a baleset idején regisztrált és ellátott munkanélküli volt 2008. január 16-a óta. Ezt megelőzően, 1997-2002. között több ízben dolgozott idejnyelleggel O-ban szakácsként, illetve felszolgálóként, majd belföldön is végezte ezt a munkát és saját vállalkozásba is kezdett, amelyet már a balesetet megelőzően felszámolt. A balesetet megelőzően a felperes szüleivel baráti kapcsolatot ápoló H.O. közvetítése útján a felperes ígéretet kapott arra, hogy 2008. május közepétől a H. H-ban felszolgálóként dolgozhat az év végéig, kb. 1300-1500 Euró havi fizetésért. A baleset miatt a külföldi munkavégzése megghiúsult. A felperes 2010. június 6. napja óta közalkalmazott, havi illetménye bruttó 200.000 forint. Az alperes a pert megelőzően több részletben összesen 3.500.000 forintot folyósított a felperesnek nemvagyonni kártérítés címén és 2011. január 1. napja óta havi 15.000 forintot fizet háztartási kisegítő költségpótló járadékként.

A felperes a következő kárigénye teljesítésére kérte kötelezni az alperest: jövedelemkiesés címén a 2008. májustól 2010. június 30-ig terjedő időszakra 8.361.741 forint hátralékot követelt havi 1350 Euró jövedelem alapján, 2010. július 1. napjától pedig havi 225.365 forint jövedelemkülönbséget, figyelembe véve a belföldi közalkalmazotti illetményét; a pert megelőzően általa megbízott szakértő 25.000 forintos díját; havi 15.000 háztartási kisegítő díját és ennek a baleset időpontjától 2010. december 31. napjáig terjedő időre eső hátralékát, a jövőre nézve pedig a KSH inflációs rátával való indexálását; 28.728 forint kórházi látogatási költséget; a nemvagyonni kára késedelmes teljesítése folytán felmerülő késedelmi kamatot követelte és a perköltségek között kérte megtéríteni H.O. o lakos tanúként történő megjelenésével felmerülő útiköltséget is.

Az alperes a kereset jogalapját nem vitatta, a háztartási kisegítő címén követelt összeget elismerte, ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. Ellenkérelmét részletesen nem indokolta.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest 2.316.620 forint és késedelmi kamatai felperes javára történő megfizetésére, továbbá kötelezte 2012. április hónaptól havi 15.000 forint járadék folyósítására is. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest kötelezte az alperes javára 100.000 forint perköltség megfizetésére, míg az állam által előlegezett eljárási illetékből 447.255 forintnak a viselésére a felperest, 149.085 forintnak a viselésére pedig az alperest kötelezte. A lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapította, hogy a 2008. évi o munkavégzés a felperes számára nem csak remélt, hanem konkrét és teljesen előkészített lehetőség volt, ezért alaposan feltehető, hogy a baleset hiányában sor is került volna a felperes részéről e külföldi munkavállalásra. Figyelemmel volt viszont az

elsőfokú bíróság arra is, hogy a munka idényjellegű lett volna, a konkrét megbeszélés a nyári szezonra szólt, ezért a jövedelemveszteség számításánál figyelembe vehető időszakot 6 hónapban határozta meg. Okirati bizonyítékok alapján igazoltnak találta a felperesnek az O-ban elérhető jövedelem összegére vonatkozó állítását is, és havi 1350 Eurót vett figyelembe átlagosan 240 forintos árfolyamon. Az így számított 1.944.000 forintból levonta a felperes részére ebben az időszakban folyósított 161.108 forintos munkanélküli járadékot. A felperes 2008. évi jövedelemveszteségét 1.782.892 forintban határozta meg. Hangsúlyozta, hogy a bizonyítás adatai szerint a felperes konkrét külföldi munkalehetősége csak a 2008. évi nyári szezonra szólt, ezért arra vonatkozóan, hogy ezt követően mely időszakban, hol és mekkora fizetésért tudott volna O-ban munkát vállalni, alappal következtetni nem lehet. Ez a felperesnek olyan reménye volt, amelyre kártérítési igény nem alapítható, ezért a 2008-at követő időszakra eső jövedelempótló járadékra irányuló keresetet elutasította. A felperes egyéb kárigényeit viszont megalapozottnak találva teljesítette egyéb részében a felperes kártérítési igényét, de azt nem terjesztette ki a járadékfizetés értékmegőrzésére. A perköltségeket a Pp.81.§ (1) bekezdésének alkalmazásával osztotta meg a felek között, a felperes pernyertességét 27 %-ban, az alperesét 73 %-ban határozta meg, 8.625.969 forintos pertárgy értékhez viszonyítva.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett, az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása és a kereset maradéktalan teljesítése iránt. Álláspontja szerint helytelenül következtetett a bizonyítás adataiból arra az elsőfokú bíróság, hogy a felperes csak 2008. év végéig dolgozhatott volna O-ban. Ezzel szemben igazolt, hogy a H H minden év március 20. napjától következő év január 7. napjáig tart nyitva, H.O. pedig nyilatkozott arról, hogy az év fennmaradó részében is található volna munkát a felperes az ő segítségével. Tekintettel pedig arra, hogy a felperes munkavégzése korábban sem esett semmilyen kifogás alá, a felperesnek minden esélye meglett volna arra, hogy 2009. március 20. napjától a H H-ban folytassa a munkát. A felperes tehát 2008. május közepétől határozatlan ideig dolgozhatott volna, tekintettel arra is, hogy a felperes nőtlen, gyermektelen, elvárásainak is megfelelt az o munkavégzés. Ezért kérte az alperes marasztalásának összegét felemelni a 2008. november 17. napjától 2010. július 7. napjáig terjedő 19,8 hónapra eső 26.700 Euróval, valamint 2010. július 7. napjától kezdődően havi 226.365 forint kieső jövedelem különbözettel. Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság sem találná bizonyítottnak a felperes külföldi munkavégzési lehetőségét a 2008. november közepét követő időszakra, kérte az alperest - a módosított fellebbezése szerint - további 1.381.486 forint elmaradt belföldi jövedelem megfizetésére kötelezni. Álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróság nem döntött arról, hogy ha külföldön nem volt lehetősége az alperesnek munkavégzésre, 2008. november közepétől közalkalmazotti jogviszonya kezdetéig mekkora összegű jövedelemtől esett el belföldön. A felperes balesetet megelőző évi jövedelme 1.388.036 forint volt, amelynek havi átlaga 115.670 forint. A tárgy időszaki munkanélküli járadékának és munkabérének a havi átlaga 45.898 forint. A kettő különbözete 69.772 forint, aminek 19,8-szerese 1.381.486 forint. Kérte a keresetének teljesítését a költségpótló járadéknak a KSH által közzétett inflációs rátával való megnövelésével

2013-tól kezdődően. Sérelmezte a külföldi tanú megjelenésével felmerült 57.172 forint útiköltség megtérítésének elmaradását is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján történő helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalására irányult. A perköltségek körében az általános forgalmi adóval növelt jogi képviseleti munkadíj mellett útiköltség megállapítását is kérte K-P-K viszonylatban 12.000 forint összegben.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntésének alapjául szolgáló tényeket a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság annyiban pontosítja, hogy a felperes közalkalmazotti jogviszonya 2010. július 7. napja óta áll fenn. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú eljárás iratai alapján a következőkkel egészíti ki még a másodfokú bíróság. Az alperes az elsőfokú ítélet alapján az elsőfokú bíróság által nettó összegben meghatározott jövedelempótló kártérítési járadék összegét felbruttósította, az ez alapján számított személyi jövedelemadót a központi költségvetésbe befizette és az erre vonatkozó igazolást a felperesnek kiadta. Ez a ténymegállapítás a peres felek egyező tényelőadásán alapul.

A másodfokú bíróság a felperes által becsatolt jövedelemigazolások és adóbevallások alapján megállapította azt, hogy a balesetet megelőzően 2007. évi adóbevallás alapján a felperes bruttó jövedelme 1.388.036 forint volt, ennek egy hónapra eső összege 115.669,6 forint. A felperes 2008. január 16-tól október 7-ig munkanélküli járadékban részesült, ez összesen bruttó 492.660 forint, ebből a balesetig, azaz 2008. április 30-ig terjedő időre 271.860 forint munkanélküli járadékban részesült. A munkanélküli járadék folyósítását követően 2008. október 8-tól munkaviszonyba állt a felperes és a táppénzes állományba kerüléséig, 2008. október 20-ig bruttó 25.200 forint munkabér volt a jövedelme. 2008. október 21-től 2009. május 4-ig táppénzes állományban volt, táppénz címén 2008. évben (2008. október 21-től december 31-ig) 99.360 forintban részesült, majd 2009. január 1-től 2009. május 4-ig 213.900 forint volt a táppénz címén szerzett jövedelme. A felperes 2009. május 5-től ismételten munkaviszony alapján 2009. december 31-ig munkabérben részesült, ennek bruttó összege 565.190 forint. A munkaviszonya megszűnését követően 2010. január 14-ig jövedelemre nem tett szert, majd 2010. január 15-től április 14-ig álláskereső járadékban 162.192 forint összegben részesült a B Kormányhivatal Munkaügyi Központ igazolása szerint. Ezt követően 2010. július 7-től a B Szervezet Továbbképzési és Rehabilitációs Központjának alkalmazásában áll.

A másodfokú bíróság az így kiegészített tényállást fogadta el az ítélezése alapjául.

A másodfokú bíróság által a fentiek szerint kiegészített tényálláshoz képest az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyes jogi következtetések levonásával hozta meg érdemi döntését, bár elmaradt a Ptk.356.§ (1), 357.§ (1), 357.§ (4) bekezdésének a felhívása, viszont az indokolásból megállapíthatóan az elsőfokú bíróság e jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal a ténybeli következtetésével, hogy a felperes külföldi munkavégzési lehetősége a maga konkrét realitásában csak 2008. novemberéig állt fenn, az ezt követő időszakra nézve bizonytalan volt. Nem vitatott, hogy a H H éves nyitvatartási ideje március 20. napjától a következő év január 7. napjáig tart. Kétségtelen az is, hogy H.O. a S környéki nagy síterületekre utalva állította a H H zárva tartási idejére nézve is a helybeli munkalehetőség adottságát. Ehhez azonban hozzáfűzte, hogy „konkrétan a H. H-ban történő munkavégzésről beszéltünk, azt csak általánosságban mondtam, hogy tudtam volna szükség esetén arra az időszakra is munkát szerezni, amíg a H H zárva tart” (5. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal). A felperes elmondta, hogy „2008-ban a május és november közötti időszakra szolt a megállapodás, de én szerettem volna tovább is maradni”, „megegyezés kérdése lett volna, hogy télen maradhatok-e, ugyanis ez a panzió télen is üzemel”. Elmondta, hogy a korábbi külföldi munkavégzései idényjellegűek voltak (2. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4-5. oldal). E nyilatkozatokból egyértelműen következik, hogy a felperes külföldi foglalkoztatására csak 2008. május és november közötti időszakra volt munkáltatói kötelezettségvállalás, annak ellenére is, hogy egyébként a munkáltató üzemelése folyamatosan a következő év januárjáig tart. A 2008. novembert követő munkavégzés nem kizárólag a felperes szándékától függött, hanem a külföldi fél továbbfoglalkoztatási készségétől is, amelynek adott voltára nézve semmi nem utal. Ez nem tekinthető meglévőnek kizárólag arra tekintettel, hogy a felperes korábban megfelelően végzete a munkáját, mert a továbbfoglalkoztatási szándék nem kizárólag és nem feltétlenül a munkaadói elégedettség függvénye. Ráadásul ezek a peradatok arra utalnak, hogy a felperes szándéka sem lehetett eltökélt a sok éves huzamos külföldi munkavégzés mellett, különben H. O. a kérésére nem csak novemberig, hanem az idény januári végéig terjedő időre lefixálta volna a felperesnek a H H vezetőjével, továbbá a január és március közötti fennmaradó időre is keresett volna a számára konkrét munkalehetőséget. Helyesen járt el tehát az elsőfokú bíróság, amikor a felperes jövedelempótló járadékának számításánál figyelmen kívül hagyta a 2008. novemberét követő időszak külföldi munkalehetőségét, alkalmazva a Ptk.357.§-ának (4) bekezdését, amely szerint csak azt a jövőbeli változást kell figyelembe venni, amelynek bekövetkezésével előre, teljes bizonyossággal lehet számolni.

A felperes e körben előterjesztett másodlagos fellebbezési kérelme azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint a jogalap vonatkozásában alapos. A Ptk.356.§ (1) bekezdése szerint, akinek munkaképessége baleset folytán csökken, csak akkor követelhet járadékot, ha a baleset után keresete, jövedelme a baleset előtti keresetét neki fel nem róható okból nem éri el. A 357.§ (1) bekezdése szerint a balesetet szenvedett személy keresetvesztését általában a balesetet megelőző

egy évben elért rendszeres kereset, jövedelem havi átlaga alapján kell meghatározni, ha az említett idő alatt a keresetben tartós jellegű változás állott be, csak a változás utáni kereset átlagát lehet figyelembe venni. A felperes a balesetet követően a 2010. júliusi munkaviszony létesítésig, ami azóta is folyamatosan fennáll, részben munkanélküli járadékban, részben álláskeresői járadékban részesült, volt munkaviszonya, ebből származott jövedelemben, illetve táppénzben is részesült a balesettel okozati összefüggésben ismételten elszenvedett balesete miatt. A becsatolt okiratokból a másodfokú bíróság megállapította azt, hogy a balesetet megelőző 12 hónapban, azaz 2007. május 1. napjától 2008. április 30. napjáig nyolc hónapig munkaviszonyból származó havi rendszeres jövedelme volt a felperesnek, azt követően pedig munkanélküli járadékban részesült négy hónapig. A munkanélküli járadék összege nem vitásan alacsonyabb volt, mint a korábbi nyolc hónap átlaga, azonban a Ptk.357.§ (1) bekezdésében írtakat a másodfokú bíróság álláspontja szerint alkalmazni nem kell, mert ahogy azt az elsőfokú bíróság is ítéletében megállapította, a felperes külföldi munkavégzése során, 2008. május 1-től a 2007. évi átlagkeresetéhez képest magasabb összegű jövedelemre tett volna szert, tehát ez a négy havi munkanélküli járadék, mint jövedelemcsökkenés, nem tekinthető tartós jellegűnek. A bíróság tehát nem ezen négy hónap átlaga, hanem a baleset előtti 12 hónap átlaga alapján határozta meg azt a jövedelmet, amit a baleset előtt a felperes szerzett. A 2007. évi 1.388.036 forintos bruttó jövedelem figyelembevételével havi 115.669,6 forint átlagjövedelme volt a felperesnek 2007. évben, ez nyolc hónapra számolva 925.357,28 forint, ehhez jön a 2008. április 30-ig a felperes által kézhez vett munkanélküli járadék, ami 271.860 forintot tesz ki. A felperes 1.197.217 forint 12 havi jövedelmét, mint előző évi jövedelmét figyelembe véve, átlag 99.768 forint jövedelemben részesült a balesetet megelőzően. Ehhez képest nem vitásan 2008. november 15-ét követően, miután az elsőfokú bíróság ítéletében 2008. május 1-től 2008. november 15-ig a külföldi munkavégzés alapulvételével jövedelempótló járadékban részesítette a felperest - amit az alperes tudomásul vett és meg is fizetett - 2008. november 15-től kellett 2010. július 6-ig a másodfokú bíróságnak a becsatolt iratok alapján megállapítania azt, hogy a felperesnek ebben az időben a havi átlagjövedelme eléri-e a balesetet megelőző havi átlagjövedelmét. Amennyiben nem, úgy a fenti jogszabályhely alapján jövedelempótló járadékigénye alapos. 2008. november 15-től táppénzes állományban volt már a felperes, a táppénz napi 1.399 forint, 2008-ban 64.374 forint táppénzben részesült. 2009-ben különböző jogcímen összesen 779.090 forintban részesült, míg 2010. július 6-ig álláskeresői járadékot kapott 162.192 forint összegben. Összesen a felperes tehát 2008. november 15-től 2010. július 6-ig 1.005.656 forintot jövedelemben részesült (2008. év: 64.374 forint + 2009. év: 779.090 forint + 2010. július 6-ig: 162.192 forint = 1.005.656 forint). Ezen idő 19,5 hónap és 6 nap, amennyiben a felperes a balesetet megelőző havi átlagjövedelemben részesült volna, úgy ezen időre 1.965.430 forint jövedelemre tett volna szert. A fenti két összeg számszaki különbözete 959.774 forint, a felperesnek ezen időszakra ez elmaradt jövedelemként a javára számolandó el.

A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a becsatolt okiratokból és az adóbevallásokból jól láthatóan a felperes mindent megtett ebben az átmeneti időszakban, hogy jövedelemre tegyen szert, munkaviszonyt létesített, ennek

hiányában álláskeresői járadékban részesült, tehát a jövedelemelmaradása neki nem róható fel. A másodfokú bíróság így az elsőfokú bíróság által megállapított hátralékos jövedelem pótló járadék összegét 959.774 forinttal felemelte, a felperes tehát elmaradt jövedelem pótló járadék címén 2.742.666 forintra jogosult a fenti indokok alapján.

A felperes a fellebbezésében a fenti jogszabályban írtaktól eltérően határozta meg a baleset előtti átlagkereset összegét és a balesetet megelőző naptári év adatait vette számításá alapjául, ami a Ptk.357.§ (1) bekezdése alapján kialakult bírói gyakorlattal ellentétes, ugyanis nem naptári évet, hanem a balesetet megelőző egy évi havi átlagát kell alapul venni. A fellebbezésben megjelölt összegű hátralékos jövedelem pótló járadék a fent megjelölt összegen felül alaptalan.

Nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság a felperes költségpótló járadékigényének indexálására irányuló kérelmet sem. A háztartási kisegítő munkadíjának változása és a KSH által közzétett inflációs ráta között egyenes arányú megfelelés nem mutatkozik, mint ahogy általában a munkabérek sem követik automatikusan a pénzromlás mértékét. Ez az indifferens adat nem vehető figyelembe az alperes kártérítési kötelezettségének a meghatározásakor.

Megalapozottnak találta viszont a másodfokú bíróság a fellebbezést a tanúdij megtérítésére irányuló részében, de csak a felperes részleges pernyertességéhez igazodó mértékben. Ezzel összefüggésben utal a másodfokú bíróság, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem helyesen határozta meg a per tárgyának az értékét, ennek következtében pontatlanul számította a peres felek pervesztességének a mértékét is. A Pp.24.§ (2) bekezdésének *a)* pontja alapján a felperes járadékkövetelése tekintetében legfeljebb az egy évre eső összeg vehető figyelembe. Ez a keresetlevélben foglaltak szerint a jövedelem pótló járadék tekintetében 4.374.000 forint (1350 Euró x 270 forint x 12 hó), a költségpótló járadék tekintetében 240.000 forint (20.000 forint x 12 hó). Ezekhez adódik a 2. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt keresetmódosítás szerinti 25.000 forintos egyszeri költség, valamint a 9. sorszámú keresetmódosításba foglalt 59.228 forintos kártérítési követelés. Ez együttesen 4.698.228 forint, ami a per tárgyának értékeként vehető figyelembe. Az elsőfokú eljárásban a felperes 3.276.309 forint erejéig lett pernyertes, ami a felek viszonyában a javára 70 %-os, az alperes terhére 30 %-os pervesztesség-pernyertesség arányt jelen. A másodfokú bíróság így a Pp.81.§ (2) bekezdés alapján ezen arány figyelembevételével határozta meg az elsőfokú eljárásban felmerült perköltséget. A pernyertességére figyelemmel mellőzte a felperes elsőfokú perköltségben marasztalását és az alperes terhére ezen pernyertesség-pervesztesség arányában 159.355 forint ügyvédi munkadíjat állapított meg, ennek viselésére az alperes köteles. Az összegszerűség körében a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés *a)* pontjában írtakat vette alapul a pertárgy érték, mint számítási alap figyelembevételével. Az elsőfokú eljárásban felmerült állam által előlegezett eljárási illetéket a másodfokú bíróság szintén a helyes pertárgyérték alapulvételével a pernyertesség-pervesztesség arányában szállította le és így a felperes 84.570, míg az alperes 197.330 forint elsőfokú eljárási illeték fizetésére köteles.

A másodfokú eljárásban felmerült perköltség alapjául a vitatott fellebbezési érték, azaz 3.880.000 forint figyelembevételével a pernyertesség-pervesztesség arányát a felperes terhére 25 %-ban, az alperes terhére 75 %-ban határozta meg, ezek összevetése után a nagyobb részt fellebbezése kapcsán pervesztes felperes köteles az alperesnek ügyvédi munkadíjat, mint felmerült perköltséget fizetni, ami a fenti jogszabályhely és a pertárgy érték alapján 69.590 forint bruttó összegben került a terhére meghatározásra. A másodfokú eljárásban felmerült fellebbezési illetéket szintén az állam előlegezte meg, a pervesztesség-pernyertesség arányában a felperes 233.250 forint, míg az alperes 77.750 forint előlegezett illeték fizetésére köteles.

P é c s , 2013. január 31.

. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró, dr. Velényiné dr. Kócse Judit s.k. bíró